

¹³Nem szeretnénk, testvéreink, ha tudatlanok lennétek az elhunytak felől, és szomorkodnátok, mint a többiek, akiknek nincs reménységük. ¹⁴Mert ha hisszük, hogy Jézus meghalt és feltámadt, az is bizonyos, hogy Isten az elhunytakat is előhossa Jézus által, vele együtt. ¹⁵Azt pedig az Úr igéjével mondjuk nektek, hogy mi, akik élünk, és megmaradunk az Úr eljöveteleig, nem fogjuk megelőzni az elhunytakat. ¹⁶Mert amint felhangzik a riadó hangja, a főangyal szava és az Isten harsonája, maga az Úr fog alászállni a mennyből, és először feltámadnak a Krisztusban elhunytak, ¹⁷azután mi, akik élünk, és megmaradunk, velük együtt elragadtatunk felhőkön az Úr fogadására a levegőbe, és így mindenkor az Úrral leszünk. ¹⁸Vigasztaljátok tehát egymást ezekkel az igékkel.

Kedves testvéreim!

Egyszer már beszéltem róla, hogy életem legnagyobb sportsikerét 8. osztályban értem el, amikor is 3. lettem 400 méteres síkfutásban a városi versenyen.

Akaraterő, kemény edzések, komoly edzői utasítások, és ami a leginkább közrejátszott: a többiek hibájának kihasználása.

Merthogy sosem voltam kiemelkedően jó futó. Viszont szerettem az atlétikát, külön edzésekre jártam, heti háromszor, és egy egész jó csapatban versenyezhettem. Az ominózus versenyhez több emlékem is fűződik. Egyrészt a saját élményem. Nagyon jól felkészültem, az öcsém és a barátom személyében lelkes szurkolótábort is toboroztam, és magabiztosan álltam rajthoz. A start előtt még végiggondoltam edzőm utasításait. Az első 100-on kiharcolni egy jó pozíciót, a 2. százon kicsit pihenni, rákészülni a 3. száza, amikor is nyitni kell, meg kell indulni, és a végén mindent, ami a csőből kijön, teljes erőbedobással futni. Az edzői utasítás bejött, és a dobogóra állhattam, nagyon jó élmény volt.

A második emlékem: a versenytársaimmal kapcsolatos. Volt néhány srác, akik nagyon jól futottak. Viszont erre a versenyre az edző nem tudott eljönni, ezért aztán ők ellinkeskedték a dolgot. Végig csak kocogtak, nem éppen lelkesítve ezzel a többieket, engem sem. Nehéz volt megállni, hogy ne csatlakozzam hozzájuk, annál is inkább, mert ugye ilyenkor aztán jönnek a megjegyzések, hogy „nézd már a kis pedálgép”. A harmadik dolog is ehhez kapcsolódik, de ez már a verseny után, amikor edzésen az edző – aki persze a versenybíróktól visszahallotta a történeteket – számon kérte ezeket a fiúkat, és keményen megbüntette, az érmesek pedig élvezhették munkájuk megérdemelt jutalmát.

Kedves testvérek. Elérkeztünk az egyházi esztendő körének utolsó pár méteréhez, az utolsó három vasárnap következik. Ítélet, reménység és örök élet vasárnapja – amelyek egy olyan kérdéskörrel foglalkoznak, és amely így novemberben a legtöbb emberben felmerül, hiszen a temetőket járva szembesül szerettei, hozzátartozói elvesztésével.

A múlt héten a gyerekekkel kimentünk elhunyt rokonaink sírjához. Az óbudai temetőben a fák lehullott lombja csábította a gyerekeket. És bár tudom, hiszen rám is rám szóltak gyerekkoromban, hogy nem illik, de körülnéztem és nem voltak körülöttünk, így megengedtem, hogy játszanak kicsit. Rugdalták, dobálták a leveleket. Furcsa kontraszt alakult ki: a sírok némasága és a gyerekek nevetése. Halál és élet. De vajon tényleg ennyire távol áll egymástól a kettő? Természetesen elmondtuk a gyerekeinknek, hogy miért megyünk a temetőbe, amit ők nem is igazán értenek meg, hiszen, ha emlékezni, akkor miért kell ahhoz a temető? Édesapám temetése kapcsán két éve, az akkor 5 éves Danival elbeszélgettünk. Igazán tanulságos volt a dolog, mert ugyan nagyon sajnálta, hogy nem láthatja a papát, de ő – ahogy mondta Istennél van, és majd találkozunk, addig is rajzolt neki – ha jól emlékszem dinoszauruszt, és a rajzot a temetésen ő maga tette az urna mellé, mintha ez lenne a világ legtermészetesebb dolga. Azt mondják, hogy a gyerekek még nem értik ezt a halál dolgot. Sokan ezért nem is viszik ki a temetésre a gyerekeket. Én azt látom, nem csak a sajátjaimon, hanem beszélgetve más gyerekekkel is, hogy lehet, hogy inkább mi, felnőttek nem értjük...

Ezt olvastuk mai alapigénkben: ¹³Nem szeretnénk, testvéreink, ha tudatlanok lennétek az elhunytak felől, és szomorkodnátok, mint a többiek, akiknek nincs reménységük.

Nem hiszem, hogy Pálnak ne lett volna közeli hozzátartozója, aki meghalt. Pedig ezekben a sorokban mintha tökéletes érzéketlenségről tanúskodna. Hogy-hogy ne szomorkodjunk? Persze, hogy szomorú az ember, ha elveszít valakit, akit szeretett. Amikor édesapám az utolsó napokban kómában feküdt, lehetett tudni, hogy nincs tovább. Az orvosok ki is mondták ezt, persze mi még vártuk a csodát. Amikor utoljára elbúcsúztam tőle, akkor a magam részéről elengedtem őt, elmondtam egy elbocsátó áldást, tudtam, hogy el fog menni. Mégis, amikor másnap reggel jött a telefon, kitörtek a könnyek, szomorú lettem. És még most is el, elszomorodom. Miről beszél itt Pál?

¹³Nem szeretnénk, testvéreink, ha tudatlanok lennétek az elhunytak felől, és szomorkodnátok, mint a többiek, akiknek nincs reménységük. ¹⁴Mert ha hisszük, hogy Jézus meghalt és feltámadt, az is bizonyos, hogy Isten

az elhunytakat is előhossa Jézus által, vele együtt.

Nem a veszteség miatti szomorúságról beszél tehát, hanem a reménytelenségről. Arról, hogy a mi reménységünk abban van, hogy hisszük a halottak feltámadását, mert hisszük azt, hogy Jézus feltámadt. Hiszük – talán gyermeki hittel, hogy a földi élet véges ugyan – de ez nem a teljes élet. A halál egy megálló, ami lezárja ezt a földi versenyfutást. Hogy, hogy futottunk, az dönti el, hogy mi következik utána.

¹⁵*Azt pedig az Úr igéjével mondjuk nektek, hogy mi, akik élünk, és megmaradunk az Úr eljövételéig, nem fogjuk megelőzni az elhunytakat.* ¹⁶*Mert amint felhangzik a riadó hangja, a főangyal szava és az Isten harsonája, maga az Úr fog alászállni a mennyből, és először feltámadnak a Krisztusban elhunytak,* ¹⁷*azután mi, akik élünk, és megmaradunk, velük együtt elragadtatunk felhőkön az Úr fogadására a levegőbe, és így mindenkor az Úrral leszünk.* ¹⁸*Vigasztaljátok tehát egymást ezekkel az igékkel.*

Ítélet vasárnapja van. A Biblia számtalan helyen beszél arról, hogy el fog jönni az ítélet napja. Az a nap, amikor Jézus visszajön – ítélni élőket és holtakat. Pál még a saját életében várta ezt az időpontot. Pál apostol tévedett, nem valós, amit ebben a Bibliai szakaszban leír. Nem igaz az amit állít. Hiszen azt mondja a Thesszalónikai gyülekezetnek, hogy Krisztus még az életükben visszajön: *mi, akik élünk, és megmaradunk az Úr eljövételéig...* mondja. Mégis úgy döntöttek Pál halála után évtizedekkel a kánon összeállítói, hogy a Biblia szent könyvei közé beveszik ezt a nyilvánvaló tévedést. Miért? Azért mert amit Pál mondani akar annak a lényege egészen más. Nem az, hogy mikor történik az ítélet, hanem az hogy lesz! Mi meg már azt is kétségbe vonjuk, hogy egyáltalán eljön-e. Lehet, hogy mégis Pálnak, és azoknak volt igaza akik beletették Bibliánkba ezt a könyvet?

Miért kérdezem ezt? Isten ma arra figyelmeztet bennünket, hogy így vagy úgy, az utolsó ítélettel, vagy a halálunkkal véget ér ez a földi versenyfutás. Nem tudjuk, hogy mikor. Nem tudjuk, Jézus mikor jön vissza, mint ahogy azt sem, hogy Isten kinek mennyi időt rendel itt a földön. Egyet azonban biztosan tudhatunk, hogy vége lesz, ez nem csak keresztyén reménység, hanem tény. Tény azok előtt is, akik nem hisznek Istenben. A kérdés csak az, hogy hogyan lesz vége. Úgy, hogy végig kocogom esetleg sétálom a távot, vállalva azt, hogy az edző később leszid és megbüntet, vagy megpróbálom úgy teljesíteni a távot, úgy élni az életemet, ahogy az edzői utasításban szerepel, és akkor elnyerem a díjat, és még dicséretben is részesülök.

Pál azt mondja, hogy ő fut. Fut, hogy elnyerje a díjat, és úgy fut, mint aki már az utolsó 100-on jár. Teljes erejét összeszedve, mindent beleadva.

Pál apostol Missziói útjai során 7-8 éven keresztül Ázsia és Európa területén mintegy 4100 kilométert tett meg gyalog, öszvéren, hajón. Bejárt számos várost, hirdette az evangéliumot mindenkinek, akivel találkozott. Nem gondolkozott, amikor a pogány görögöknek kellett beszélni, akik kinevették leköpték, megélt egy két börtönelményt, megkövezték, élete utolsó éveit házi őrizetben töltötte, de még ekkor is levelezett. Tartotta a kapcsolatot azokkal, akiknek hirdette az evangéliumot, és biztatta őket, adják tovább, amit tőle hallottak, mert fontos, mert kell, mert most kell, mert lehet, hogy annak az embernek, akivel éppen találkoznak az az utolsó esélye, hogy hallja. Hogy hallja, az örömhírt, hogy Jézus meghalt és feltámadt, azért, hogy nekünk örök életünk lehessen.

Pál Krisztussal való találkozása után az utolsó 100 méteren élt, teljes erejéből azon volt, hogy minél többen meghallják az evangéliumot.

És most minket is erre biztat. Fussunk vele, vegyük fel a tempóját és álljunk oda, vele az emberek, családtagok, barátok, ismerősök elé.

Hogy ez nehéz? Igen nagyon nehéz. Nehéz vállalni azt, hogy bár tudom, hogy igazam van, mégis vállaljam azokkal szemben, akik ott kocognak mögöttem. Mert gúnyolódást, szitkokat kapok, mert kinevetnek, és megaláznak.

Egyik kedvenc társasjátékom a ki nevet a végén?, azért szeretem, mert kiszámíthatatlan, hiába van valakinek végig sikere, hiába dob mindig 6-ost, attól még lehet, hogy az nyer, aki az élet játékában megbukott, aki egyeseket dobált. És végül ő örülhet. Mert Isten előtt nem az a kérdés, hogy mit értem el, hanem az, hogy milyen életet éltem? Figyeltem-e az ő utasításait, megfogadtam-e tanácsát, elfogadtam-e az ő szerető, gondoskodó, átölelő kezét? Pál azt írja egy másik helyen: *akik versenypályán futnak, mindnyájan futnak ugyan, de csak egy nyeri el a versenydíjat. Úgy fussatok, hogy elnyerjétek.*

Isten előtt mindenkinek, hívőnek és hitetlennek, keményen küzdőnek és linkeskedőnek is meg kell állni. Az oltár előtti igében Jézus azt mondta: „*Íme, előre megmondtam nektek*”. Nem titok, nem elrejtett dolog.

Szomorúság és bánat, amikor elvesztünk valakit. Végtelen hiány, viszont nem végtelen sírás, ha tudjuk: van reménységünk, a meghalt és feltámadt Jézus Krisztus. Vigasztalódjunk ezekkel az igékkel. És tegyünk meg mindent, kapcsoljunk rá az utolsó 100 méterre, ahogy Pál tette, és vigyünk magunkkal minél többeket, mert az érem feletti öröm mindent elsöprő tud lenni.